

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ τῇ 25 Ιανουαρίου 1851.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ.

[Συνεχεια ἀρ. 8]

Μετὰ Χριστόν

846. **Ιγνάτιος**, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μηχαήλ τοῦ Κορρικλάτου, μοναχὸς, ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Βόρδα, θείου τοῦ αὐτοκράτορος Μηχαήλ τοῦ Μεθύστου μετὰ 11 ἔτη.

857. **Φώτιος**, ὁ ἀγιώτατος καὶ σφώτατος, λαμπρὸς μὲν ἀπὸ τοῦ βίου καὶ τῶν πραγμάτων, λαμπρὸς δὲ καὶ ἀπὸ τῶν λόγων καὶ τῆς ὀρθοδόξιας καὶ τοῦ γένους περιφανέστατος, τὴν πατρίδα Βυζάντιος, καὶ ἀδελφὸς μὲν Ταρασίου Πατριάρχου, πρὸς ὃν προσφωνεῖ τὴν σωφράστην αὐτοῦ Μυριόβιβλον, μικρὸς δὲ ἀνεψιὸς Ταρασίου τοῦ Πατριάρχου, ὃς τις ἦν αὐτοῦ πατρίθιος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰγνάτιος, ὑποκινούμενος ὑπὸ τῶν φιλοδοξίων σκευωριῶν τοῦ τότε Πάπα Νικολάου, ἐπεκαλεῖτο διεκδικήσιν, γράφων καὶ καταθεὼν καὶ πληρῶν τὰ πάντα ταραχῆς, ἡ Παπικὴ Αὐλὴ, ζητούσα πάντοτε λυθῆς κατὰ τῆς Ανατολικῆς Ἐκκλησίας, ὑπερσπίζετο, ἡλὼν τάχα τοῦ κινουμένου ἱεραίου, τὸν ἀποδέδωκεν Ἰγνάτιον, ἂν καὶ ἐκθρονισμοὶ Πατριάρχων, προελθόντες ἐκ συγκροίσεως αὐτῶν πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας, δὲν ἔσαν νέοι καὶ ἀσυνείηστοι οὔτε εἰς τὴν Ανατολικὴν οὔτε εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, ὡς καὶ ἐκθρονισμοὶ Πατριάρχων καὶ Μητροπολιτῶν ἁγίων καὶ ὁφελίων ἀπὸ πολιτικῶν ἀξιομάτων μετὰ ὀλιγήμερον προβασιμῶν εἰς τοὺς κληρικοὺς βαθμοὺς, ὅπερ ἐγένετο εἰς τὸν Φώτιον τοῦτον. Ἀλλὰ κατὰ

Μετὰ Χριστόν.

τῶν θορυβούντων πρὸς ταῦτα γίνεται ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ λεγυμένη Πρώτη καὶ Δευτέρα Σύνοδος, ἥτις τὸν μὲν Ἰγνάτιον καθέλειν ὡς ταραξίαν, ἐπεκύρωσε δὲ τὴν τοῦ Φωτίου ἐκλογὴν παρόντων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ῥώμης Ἐπισκόπου. Ἀλλὰ μετὰ δῶδε ἔτη ὁ ἀλαζὼν Πάπας Σύνοδον παράνομον συστήσας ἐν Ῥώμῃ ἀναθεματίζει καὶ καθαιρεῖ τὸν ἱερὸν Φώτιον, ἀκυρώσας τὰ πρακτικὰ τῆς προλαέουσης ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου, τὰ ὅποια πρὸς αὐτὸν ἀπέστειλαν ὁ αὐτοκράτωρ. Μετ' ὀλίγον δὲ πέμψας καὶ εἰς Βουλγариάν ὁ ταραξίας Πάπας αὐθιρέτως καὶ ἀτάκτως ἄλλους Ἐπισκόπους παρὰ τοὺς κανονικῶς ὑπάρχοντας, ἐδίδασκεν εἰς τοὺς νεοφωτίστους Βουλγάρους τὰς δυτικὰς καινοτομίας πάσας, εἰς τὴν προσθήκην καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, τὴν νηστείαν τοῦ σαββάτου, τὴν ἀγαμίαν τοῦ κλήρου, καὶ ἄλλα τοιούτα, θέλων διὰ τῶν τοιούτων μηχανημάτων νὰ ὑποτάξῃ καὶ τοὺς Βουλγάρους παρὰ νόμους εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ θρόνον. Διὰ ταῦτα ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ συγκροτεῖ Σύνοδον τῇ 851, ἥτις καθαιρεῖ νομίμως τὸν ἀσεβῆ Πάπαν Νικόλουν καὶ τὰς δυτικὰς καινοτομίας πάσας καταναθεματίζει. Τοῦτο πρῶτον ἐστήθη τρόπιον ἀοιδίμου τῆς Ὀρθοδόξιας κατὰ τῆς Παπικῆς αἱρέσεως καὶ δεσποτείας, συντριβείσης διὰ παντὸς τῆς ἀσεβείας τοῦ Βατικάνου. Ὅθεν οἱ Παπισταὶ μαίνονται κατὰ τοῦτου μάλιστα τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας Πατριάρχου. Πικρὸν ὑπάρχει βέβαιον τὸ σχι-

Μετὰ Χριστόν.

στα τῷ Ἐκκλησιᾷ, τὸ ὅπου ἐπειτα προσκλήρως συζητῶν, πάλιν ἐπὶ τοῦ Κηρυκτοῦ τοῦ 1054 τελειότατα ἐξεβρόχην. Ἀλλ' ὤψεται ὁ αἴτιος! Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐκπιπροῖ διὰ παντός τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, ἐκκόπτουσα τὰ ἀνιάτως νοσήσαντα μέλη καὶ δικτηροῦσα ἄχραντον καὶ ἀμίαντον τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τὸ θεῖον κήρυγμα τῆς, ὑπὲρ ἧς τοσοῦτον ἡγωνίσθη, Ὁρθοδόξου Πίστεως. Ἰδὼν δὲ τοῦ Μηχαὴλ φονευθέντος, λαμβάνει τὴν αὐτοκρατορίαν τῷ 857 Βασίλειος ὁ Μακεδών, δραστήριος ἀνὴρ καὶ παιδείας μέτοχος καὶ πολλὰς ἄλλας ἔχων βασιλικὰς ἀρετάς, ἀλλ' ὀξύθυμος καὶ φιλέκδικος. Οὗτος δι' αἰτίας ἰδιαιτέρας κατὰ τοῦ Πατριάρχου, ὑπερεθιζόμενος καὶ ἐκ Ῥώμης, ἐθρονίσας τὸν Φώτιον, ἀποστέλλει ἐξόριστον εἰς τὴν Σκίπην (μοναστήριον παρὰ τῷ Βυζαντίῳ).

867.

Ἰγνάτιος τὸ Β'. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὁ πατριάρχης οὗτος ἐκδικούμενοι τὸν ἐγκλειστον Φώτιον, ἔδωσαν πολλὴν θάρσυν εἰς τὸν τότε Πάπαν Ἀδριανόν, χάριν δέθεν ὁμονοίας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν ταύτην μετενόησαν ἀκολούθως, καὶ τὸν μέγαν Φώτιον προσκαλέσας ὁ αὐτοκράτωρ παρέδωκεν αὐτῷ τὴν ἀνατροπὴν τῶν δύο αὐτοῦ υἱῶν, Λέοντος καὶ Κωνσταντίνου. Ὁ διάδοχος τοῦ Ἀδριανοῦ Πάπας Ἰωάννης ὁ Β' γράφει δις πρὸς τὸν εὐνοούμενον τῆς Ῥώμης πατριάρχην Ἰγνάτιον, ἵνα παραχωρήσῃ εἰς τὸν παπικὸν θρόνον τὴν Βουλγαρίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰγνάτιος ἀπεκρίθη τυνητῶς καὶ καλῶς, τοῦτο οὐδ' ἰκαίον, (διότι κατὰ πάντα λόγον καὶ ἱστορικὸν καὶ γεωγραφικὸν καὶ κανονικὸν ἡ Βουλγαρία ὑπῆγετό εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅθεν καὶ ἐφωτίσθη), αὐθαδικᾷ ὁ Πάπας, μινόμενος πρὸς τὴν κοσμοκρατορίαν, νὰ πέμψῃ πρέσβεις εἰς τὸ Βυζάντιον, ζητῶν ἢ τὴν Βουλγαρίαν ἢ τὴν πτῶσιν αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου Ἰγνατίου, τοῦ πρώην προστατευμένου ἐκ Ῥώμης κατ' ἔχθραν πρὸς τὸν Φώτιον τὴν μέγαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπεροχὴν. Ἀλλ' ἐν τούτοις ἀποθνήσκει ὁ Ἰγνάτιος, διοικήσας μὲν ὁσίως τὴν Ἐκκλησίαν, γενόμενος δὲ ἐκ μικροψυχίας καὶ ἀγαθότητος, ἀπερισκέπτου τότε ἀφορμῇ καὶ παύγιον τῶν ἀθιμίων ἐπεμβάσεων τῆς Παπικῆς φιλοδοξίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς. Κατηγοροῦσιν οἱ Παπιστὰὶ τὸν Φώτιον, ὅτι ἐδέχθη τὴν Πατριarchίαν μετὰ

Μετὰ Χριστόν.

τὸν ἐθρονισθέντα Ἰγνάτιον, ὡς ἐὰν πρώτην φερόν ἐξέθρονισθη Πατριάρχης ὑπὸ Αὐτοκράτορος ἢ νέου πατριάρχης ἀξιολογῶν· ἐδέχθη τὸν τυνητὸν θρόνον. Τί ἔπταιεν ὁ Φώτιος, ἂν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐζήτησεν αὐτὸν ἐπιμόνας Πατριάρχην ἀντὶ τοῦ κατὰβιβασθέντος Ἰγνατίου; Ἀλλόμως εἰς τὰς ὀνισχύρους ταύτας καὶ μωρὰς αἰτίας ἐπεστήριξαν οἱ Πάπαι πάσας τὰς ἀντικανονικὰς καὶ ἰδιοτελεῖς αὐτῶν πράξεις κατὰ τοῦ ἐνδόξου Φωτίου, ἔχοντες ἄλλους σκοποὺς παγχωρήτους.

877.

Φώτιος τὸ Β'. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰγνατίου ἐθρονίζεται αὐτῆς παμψηφεὶ ὁ Φώτιος, ὅστις θέλων μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἐνέσθεν μὲν τὴν κανονικὴν τήρησιν τῆς ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν παπικῶν παρεκτροπῶν, ἐκείθεν δὲ τὴν ἐνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ, εἰ δυνατόν, ζητεῖ Σύνοδον Οἰκουμενικὴν, καὶ προσκαλοῦσιν εἰς αὐτὴν τὸν Πάπαν, ἐλπίζοντες, ὅτι ἀρθείσης ἡδὴ ἐκ μέσων τῆς ἀμιλίκτου ἀλαζυνείας τοῦ Πάπα Νικολάου, ἴσως κατορθωθῇ οὕτως εὐλόγος τις συμβιβασμὸς τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς Ῥώμης. Πέμπουσι οὖν καὶ ὁ Πάπας τοποτηρητὰς εἰς τὴν Σύνοδον ταύτην, εἰς ἣν συνήλθον 383 Ἐπίσκοποι ἀπὸ πάσης τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῷ 879. Ἡ Σύνοδος αὕτη ἐπεκύρωσε πάντας τοὺς κανόνας τῶν προλαβουσῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, [ἐν τοῖς ὑπάρχουσι καταδικασμένοι καὶ αἱ παρεισφρήσασαι καινοτομίαι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας], ἀνεθεμάτισε δὲ ἰδίως τὴν καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως προσθήκην, τὴν ὁποίαν ὁ τότε Πάπας Ἰωάννης ὑπεσχέθη νὰ ἐκρίνῃ, καταδικασθεῖσαν πρότερον ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ Γ' τῷ 810. Συνεπεκύρωσαν δὲ τὸν Φώτιον κανονικὸν καὶ νομιμώτατον Πατριάρχην οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ Πάπα μετὰ τῆς λοιπῆς Συνόδου, συνυπογράφοντες καὶ τὰ πρακτικὰ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Σύνοδος αὕτη, ἀποφύγουσα τὰ σκάνδαλα, ἄφισε τὴν περὶ Βουλγαρίας φιλονεικίαν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ αὐτοκράτορος, δυσαρεττηθεὶς ὁ Πάπας εἰς τοῦτο καὶ μὴ πείθων εἰς τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις αὐτοῦ μήτε τὸν Αὐτοκράτορα, μήτε τοὺς Βουλγάρους αὐτοὺς, καταδικάζει αὐθαδῶς ἐκ νέου τὸν Φώτιον, καὶ στέλλει πρέσβην εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς τοῦ Φωτίου τάχα τοποτηρητὴν, τὸν ὅπου ὁμοῦ φυλακίσας ὁ αὐτοκράτωρ ἐπέδωκεν, ὡς ταραξίαν, πρὸς δὲ τοὺς διαδόχους τοῦ Ἰω-

Μετὰ Χριστόν.

άννου Πάπας Ἀδριανόν καὶ Στέφανον, θορυβούντας καὶ μαινομένους κατὰ Φωτίου, γράφει σφοδρὰν ἐπιστολὴν ὁ αὐτοκράτωρ κατὰστρέφουσιν ἐντελῶς τὰς ἀνόμους καὶ τυραννικὰς τῆς Παπικῆς αὐλῆς ἐπιθυμίας. Ἐπὶ τῆς δευτέρας τοῦ Φωτίου πατριρχείας ἀποθνήσκοντα τὸν αὐτοκράτορα Βασίλειον τῷ 886 διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λέων ὁ Σοφός, ἔστις ἐλθροσύμενος ἀσπένδως αὐλικόν τινα τοῦ ἀποθανόντος αὐτοκράτορος, φίλον τοῦ Πατριάρχου, ὥς καὶ ἐκ Ῥώμης ὑπερεβήζομενος, ἐκθρονίζει καὶ ἐξορίζει τὸν Φώτιον τῷ 888 εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Ἀρμενιανῶν, ὅπου διήγαγε μέχρι τέλους τῆς ἐνδοξοῦ ζωῆς αὐτοῦ ἡσυχάζων καὶ φιλοσοφῶν. Ἐκδημήσαντος δὲ πρὸς Κύριον τῷ 891 Φεβρουαρίου 6 ἡ Ἐκκλησία γιορταίει τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐν τῷ σῷ.

Ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Φωτίου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα ἀποσταλέντες ὑπὸ αὐτῶν ἐκέρχον ἐπιτυχῶς τὴν χριστιανικὴν πίστιν εἰς τοὺς Σλάβους οἱ δύο ἀδελφοὶ Κύριλλος καὶ Μεθόδιος, Θεσσαλονικεῖς τὴν πατρίδα. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος μετέφρασε τὴν Γραφὴν εἰς τὴν Σλαβικὴν γλῶσσαν, ὁ δὲ ἄλλος ἐγένετο ἔπειτα Μοραβίας Ἐπίσκοπος. Ποῦτι δὲ ἡ Βασιλισσα τῶν Ῥώσων Ὀλγα ἐβηπτίσθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 955 ἐπὶ Κωνσταντίνου υἱοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ μετωνομασθεῖσα Ἑλένη.

Περὶ τῆς μεγάλῃς σοφίας, συνέσεως παρνοίας καὶ λοιπῆς ἀρετῆς τοῦ ἱεροῦ τούτου Πατριάρχου διδίδει τὴν ἀκόλουθον μαρτυρίαν πρὸς τοὺς ἄλλους ὁ τοῦ Φωτίου σύγχρονος καὶ διαπύρος ἑθέρης, Νικήτας ὁ Παφλαγών. Ὑπῆρχεν (ὁ Φώτιος) τῶν εὐγενῶν κατὰ σόφκα καὶ περιφανῶν, σοφία τε κοσμικὴ καὶ συνέσει τῶν ἐν τῇ Πολιτείᾳ τρεφόμενων ἐνδοκιμώτατος πάντων νομιζόμενος. Γραμματικῆς μὲν γὰρ καὶ ποιήσεως, ἱστορικῆς τε καὶ φιλοσοφίας, καὶ δὴ καὶ ἱατρικῆς, καὶ πάσης ὀλίγον δεῖν ἐπιστήμης τῶν θύραθεν τοῦτον ἦν αὐτῷ τὸ περιόν, ὥς μὴ μόνον σφεδρὸν γίνεαι τῶν κατὰ τὴν αὐτοῦ γενεάν πάντων διηρηγμένων, ἥδη δὲ καὶ πρὸς τοὺς παλαιούς αὐτὸν διαμιλλᾶσθαι. Πάντα γὰρ συνέτριπεν αὐτῷ, ἡ ἐπιτηδεύτης τῆς γνώσεως, ἡ σπουδὴ, ὁ πλοῦτος [δι' ὃν καὶ βέλους ἐπ' αὐτῷ ἔρρει πάσα]. Πλείον δὲ πάντων ὁ τῆς δόξης ἔρως, δι' ὃν αὐτῷ καὶ νύκτες αὐπνιοὶ παρήγοντο περὶ τὴν ἀνάγνωσιν ἡμελῶς ἐσροπακότε. Τὸν ἀθάνατον Φώτιον θαυμάζουσιν οἱ Παπισταὶ μέχρι τοῦ νῦν ὡς σφιδώτατον περηνώστατον καὶ πολυπειότατον ἄνδρα, ὑπερασπίζομενοι διὰ τὴν σκαιῶς τῆς ἐσφούς καὶ μωρῆς καὶ ἀντικανονικῆς

Μετὰ Χριστόν.

καινοτομίας καὶ ἀξιώσεις τῆς τότε ἀπαιδεύτου καὶ ἀλαζόνος Ῥώμης [τὰς καὶ ὑπὸ τινῶν παπῶν καὶ δυτικῶν συνόδων καταδικασθείσας] καὶ ἀρνούμενοι, τὸ περιεργότερον, τινὰς ἐξ αὐτῶν τὴν ὑπαρξιν τῆς ἐπὶ Φωτίου συγκροτεθείσης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, κηρύττοντες αὐτὴν ὅλως πλαστογράφημα. Τοσαύτη ἡ ἀντίφασις καὶ τυφλότης τοῦ Παπικοῦ φανατισμοῦ. Πολλοὶ θεωροῦσι καὶ ἀριθμοῦσι τὴν ἐπὶ Φωτίου γενεμένην κατὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ὡς Ὀγδόην, ἡ ὑποία εἶναι ἀπλῶς ἐπικυρωτικὴ τῶν προγενομένων Ἐπτὰ, καὶ διὰ τοῦτο ἄλλοι ἀριθμοῦσι μύνας τὰς Ἐπτὰ, αἵτινες ἐπιτήδες συνεκροτήθησαν κατὰ διαφορῶν αἰρέσεων.

886. Στέφανος Α', ὁ Πορφυρογέννητος, ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος, μοναχὸς, σεβάσμιος καὶ ὁσιος.

893. Ἀντώνιος Β', ὁ Καυλίας ἐπιλεγόμενος. Ἐπὶ τούτου ὁ τοῦ Πάπα Στεφάνου διάδοχος Φόρμωσος ἀπέστειλεν εἰς Κωνσταντινουπόλιν αὐθεντικῶς ἐπαίτων τὴν χώραν τῶν Βουλγάρων, καὶ πάλιν ἀπεπέμφθησαν ἀπρακτικοὶ ἀπεσταλμένοι αὐτοῦ. Ἐκτοτε διεκόπη ἐπὶ πολὺ ἡ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν κοινωνία. Σημειωτέον, ὅτι ἡ Ῥώμη τότε ἀνῆκεν εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας, κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος. Οἱ δὲ Πάπαι, καθ' ὅσον ἐταράττετο ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν καὶ ἐκ τῶν Ἀραβικῶν ἐπιδρομῶν, σχετιζόμενοι μετὰ τῶν ἤδη συνισταμένων καὶ αὐξανόμενων νέων ἡγεμονιῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν, ἐπεθύμησαν καὶ κοσμικὴν ἐξουσίαν, ἀποβλέποντες εἰς τὴν παλαιὰν τῆς Ῥώμης ἀρχήν, ἡ ὅποια κατὰ φυσικὸν λόγον ἐξέλιπε κατ' ὀλίγον μετὰ τὴν σύστασιν τῆς χριστιανικῆς κυριαρχίας ἐν Βυζαντίῳ. Ἐδέχθησαν λοιπὸν δωρεὰς τόπων ὑποκειμένων εἰς τὴν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν, ἀρπαγέντων δὲ ὑπὸ τῶν νέων ἡγεμόνων τὰς Ἀσείως, Πικίνου, Καρόλου καὶ ἄλλων, ὡς τινες λησταπαῖδοι, καθ' ὃν γρόνον ἡ αὐτοκρατορία ἔχουσα διαφόρου ἄλλους περισπασμούς δὲν προσεῖχεν, ὅσον ἡτοχεύει, εἰς τὰς ἐπιβούλους καὶ φιλοδόξους τῆς Ῥώμης σκευωρίας, ἐλπίζοντα πάντοτε καὶ ἀναδύλλουσα τὴν διόρθωσιν τοῦ κακοῦ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. Οὕτως οἱ Ἱταλοὶ σπεύδοντες ν' ἀποστείωσι τὴν ἐπ' αὐτῶν μαλακίαν καὶ φιλήνθρωπον ἐξουσίαν τῶν Βυζαντινῶν, ὑπεδούλωσαν ἑαυτοὺς εἰς τὸν Πάπην καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὰς βαρβάρους τῆς τότε Γερμανίας καὶ Γαλλίας ἡγεμονίας, διὰ τὸ ὅποσον παθόντες ἄπειρα κακὰ μετανόησαν πολλῶς. Μετανόησαν οὐμῶς καὶ οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Γάλλοι, ὅτι ἐνέσχυον τότε τὰς ἐπιθυμίας τοῦ τοῦ Παπικοῦ θρόνου, ἀλλὰ τὸ κακὸν θέλει δι-

Μετά Χριστόν.

αμένει ἀδιώθητον μέχρις οὗ ἡ Δύσις ἐπα-
νέλθῃ, ὅθεν ἐξεστράφη· εἰς τοὺς κοιλίους τῆς
Μητρὸς Ἑκκλησίας.

895. Νικόλαος Α', ὁ Μυστικὸς [τοῦ ἐστὶ Γε-
ρουσιάστῃ τοῦ Μυστικοῦ Συμβουλίου], σο-
φὸς ἀνὴρ καὶ ἐνάρετος. Ἐπὶ τούτου γένετο ἡ
ἐξαρνος λεηλασία καὶ αἰχμαλωσία τῆς Θεσ-
σαλονίκης ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν τῷ 904. Οὗ-
τος, προσκρούσας εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, βιάζε-
ται νὰ παραιτηθῇ καὶ ἐξορίζεται εἰς τὸ μν-
κυστήριον τῶν Γαλατοκαρηνῶν ἢ Γαλακρηνῶν.
906. Εὐθύμιος Α', ὁ Σύγκελος, ἀνὴρ θεοσε-
βὴς καὶ ἐνάρετος. Ἐπὶ τούτου ἀποθανόντα τὸν
αὐτοκράτορα Λέοντα τὸν Σοφὸν διαδέχεται ὁ
υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος.
911. Νικόλαος Α', ὁ Μυστικὸς, τὸ β'. Ἐπὶ
τούτου ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος
καὶ ἀναγορεύεται διάδοχος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ
Κωνσταντῖνος· ὁ Πορφυρογέννητος ὁ ἐκ τῆς
ζωῆς, ἐπιτροπεύμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ
τοῦ πενθεροῦ Ῥωμανοῦ τοῦ Λεκαπηννοῦ, οὗτι-
νος· νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα Ἑλένην τῷ 919,
ἐναγκάσθη ἐν στέρξει κοινωνοῦς τοῦ κράτους
οὐ μόνον τὸν πενθερὸν Ῥωμανόν, ἀλλὰ καὶ
τὸν γυναικάδελφον Χριστόφορον, ὃς τις καὶ
μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανεν. Ἐξώσθη δὲ τοῦ θρό-
νου καὶ ὁ Ῥωμανὸς ὕστερον [τῷ 944], γενό-
μενος μοναχὸς, καὶ πάλιν ἔμεινε μόνος νό-
μιμος αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρο-
γέννητος, ἀνὴρ χρηστὸς, ἐλπίστιος καὶ εὐσε-
βής.
925. Στέφανος Β', πρῶν Ἀμασείας ἐπίσκο-
πος.
928. Τρύφων, γέρον, ἀπλοῦς καὶ ὀλιγομάθης,
ὃς τις παρητήθη κατ' ἀπάτην, ὡς λέγουσι.
Ἀλλὰ γενομένου σκανδαλοῦ διὰ τούτου, μένει
ὁ θρόνος κενὸς περὶ τοὺς δύο ἔτη.
933. Θεοφύλακτος, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, νέ-
ος ἔτι ὢν, ὡς καὶ Πάπαι καὶ μητροπολίται
τῆς Δύσεως ἐγένοντο ὁμοίως τὴν ἡλικίαν παῖ-
δες, ὅπερ πολὺ ἀτοπώτερον. Ἐπὶ τούτου ἀ-
πεστάλη ἐκ Βυζαντίου εἰς τοὺς Οὐγγροὺς, νε-
ωστὶ δεχθέντας τὸν χριστιανισμόν, πρῶτος
ἀρχιερεὺς ὁ ἱερόθεος, Ἐπίσκοπος Τουρκίας, ἡ-
το· Οὐγγαρίας χαιροτονηθεὶς, διότι οἱ Οὐγ-
γροὶ ἐλέγοντο καὶ Τούρκοι πρότερον, ὡς συγ-
γενεῖς αὐτῶν, ὕστερον δὲ Μανιχαιοὶ, ἀπό τι-
νος ἀρχηγοῦ.
956. Πολύευκτος, Βυζάντιος, διάσημος ἐπ' α-
ρετῇ καὶ παιδείᾳ. Ἐπὶ τούτου τελευτᾷ ὁ Κω-
νσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος τῷ 959, ἀφίει
τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ῥωμανόν
τὸν Β', τὸν Νεώτερον ἐπικλούμενον [πρὸς
δικταλὴν τοῦ μητροπάτορος αὐτοῦ]. Τούτου
δὲ μετὰ τριετίαν ἀποθανόντος, βασιλεύει Νι-

Μετά Χριστόν.

- κηφόρος ὁ Φωκᾶς, καὶ τούτον πάλιν διαδέχε-
ται Ἰωάννης ὁ Ζιμισκῆς τῷ 969, κοινωνοῦς
τῆς βασιλείας λαθὼν τὸν Βασίλειον καὶ Κων-
σταντῖνον τοὺς υἱοὺς τοῦ Β' Ῥωμανοῦ.
970. Βασίλειος Α', ὁ Σκομανδρηνός, κα-
θαίρεθαις συνεδικῶς μετὰ 4 ἔτη.
974. Ἀντωνίος Γ', ὁ Στουδίτης (ἦτοι μο-
ναχὸς ἐκ τῆς ἐν Βυζαντίῳ μονῆς τοῦ Στουδί-
ου). Ἐπὶ τούτου θανόντος τοῦ Ζιμισκῆ τῷ
975 αὐταρχοῦσι μόνον Κωνσταντῖνος καὶ Βα-
σίλειος ὁ τοῦ πάλιν Βουλγαροκτόνος,
οἱ υἱοὶ τοῦ Ῥωμανοῦ. Ἐπὶ τούτων τῷ 980 ἐ-
κῆπτισθη ἐν Χερσῶνι ὑπὸ ἀρχιερέων ἐκ Βυ-
ζαντίου ἀπεσταλμένων ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥώσ-
σων ἅγιος Βλαδίμηρος, μετονομασθεὶς Βασι-
λεὺς καὶ λαθὼν σύζυγον τὴν βασιλίδι Ἀν-
ναν, ἀδελφὴν τῶν δύο Αὐτοκρατόρων. Πρώτη
λοιπὸν χριστιανικὴ Ὁρθόδοξος Ἑκκλησία τῶν
Ῥώσσων συνεστάθη, ἐν Κιαιβίᾳ καὶ πρῶτος
εἰς αὐτὴν ἐπίσκοπος ἀπεστάλη ἐκ Βυζαντίου·
ὁ μακάριος Μηχαὴλ, ὃς τις ἐκῆπτισε ποῦ-
λὸς· λαοὺς εἰς τὸν Βορυσθέην. Ἐπειδὴ δὲ ὁ
Πατριάρχης οὗτος, φιλήσυχοις ὢν, παρητήθη
τῷ 979, ἔμεινεν ὁ θρόνος γηρεῦν 4 καὶ
ἥμισυ ἔτη διὰ τὰς ἐκ τοῦ Βάρδα τοῦ Σκλη-
ροῦ πολιτικὰς ταραχάς.
984. Νικόλαος Β', ὁ Χρυσόβέργης, ἀνὴρ
ἀγαθός, λόγιος καὶ ἐνάρετος.
996. Σισίνιος Β', ὁ Μάγιστρος, ἀγνώτα-
τος ἀνὴρ καὶ σοφός· περὶ τε τὰ θεῖα καὶ τὰ
ἀνθρώπινα, κάτοχος ἅμα τῆς Νομικῆς καὶ τῆς
ἱατρικῆς. Τούτου ὥζεται Τόμος περὶ Συνα-
κείων καὶ βαθμῶν καὶ τινα ἄλλα.
999. Σέργιος Β', ὁ κατὰ τινὰς Εὐλόγιος, ἀ-
νεμὸς τοῦ Φωτίου, τῆς ὀρθοδοξίας ζηλω-
τής. Οὗτος ἐλέπων πᾶν Λατινικὴν αἵρεσιν
κορυφωμένην, συναθροίσας Συνόδον ἐν Βυ-
ζαντίῳ, τὰ κατὰ Λατίνων ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Φω-
τίου ἐνθέσμως πεπραγμένα πάλιν ἐπεκύρωσε
καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα ἐξήλειψεν ἀπὸ τῶν ἱε-
ρῶν Διπτύχων, διότι οὗ τότε Πάπας κατα-
παύων τὰ θεσπίσματα τῶν θείων Συνόδων,
διέταξε καὶ τὴν ἐκ νέου προσθήκην εἰς τὸ
Σύμβολον καὶ ἄλλας καινοτομίας, κωφεύων
εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ Πατριάρχου τούτου.
1009. Εὐστάθιος, πρῶν προτοπρεσβύτερος τοῦ
ναοῦ τοῦ Παλατίου.
1025. Ἀλέξιος ὁ Στουδίτης [ἡγούμενος τῆς
μονῆς τοῦ Στουδίου]. Ἐπὶ τούτου ἀπέθανεν Βο-
σίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος τῷ 1025 καὶ ἔμει-
νε μόνος αὐτοκράτωρ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κω-
νσταντῖνος. Ἀποθανόντος δὲ καὶ τούτου μετὰ
τριετίαν, βασιλεὺς ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ Ῥω-
μανὸς ὁ Ἀργυρόπῳλος ὁ καὶ Ἀργυρὸς παρὰ

Μετὰ Χριστόν.

πισι τῷ 1028. Καὶ τοῦτον φανευθέντα δια-
δέχεται Μηχαὴλ ὁ Καταλλάκτης, τὴν πα-
ταῖδα Πηφλαγὼν τῷ 1034, καὶ τοῦτον με-
τὰ 7 ἔτη Μηχαὴλ ὁ Καλαφάτης, ἀνεψιὸς ἐξ
ἀδελφῆς τοῦ Καταλλάκτου, καὶ πάλιν τοῦ-
τον ἐκπεσόντα, Θεοδώρα καὶ Ζωή, καὶ τελευ-
ταῖον Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος τῷ 1042.

1043. Μηχαὴλ Α', ὁ Κηρουλάριος, μοναχὸς
πεπαιδευμένος, καὶ δοκαστήριος τῆς Ὁρθοδό-
ξιας ὑπέρμαχος. Σὺνόνται τούτου Συνοδικὰ
διατάγματα ἄλλα τε καὶ τὸ περὶ γάμων. Ὁ
Πατριάρχης Κηρουλάριος ἐπέθηκε τὴν κορυ-
νίδα εἰς τὸ κατὰ τῆς Παπικῆς αἰρέσεως καὶ
τυραννικῆς ἀλλοτρίον τοῦ Φωτίου τρόπον. Συ-
νελθούσας πληρεστάτην Σύνοδον ἐξ ἀπάσης
τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς καὶ Ἀπوستολικῆς
Ἐκκλησίας, ἀπεκήρυξε τὴν Λατινικὴν, ὡς ἁ-
θεράπευτα νοσήσαν, καὶ ἀναιτανυήτως ἐπιτι-
νοῦσαν εἶς τε τὴν δυσσεβεστάτην τῶν θείων
δουγμάτων διαστραφὴν καὶ τὴν περὶ τὰς τε-
λευτῶν τῶν ὑπερφύων μυστηρίων φαιδρὴν καὶ
ντομίαν καὶ τὰς λοιπὰς ἀντικανονικάς καὶ
ὀνοσιώτάτας παρανομίας. Συγχρόνως πέμπου-
σι τρεῖς τὴν τότε Πάπαν Λέοντα τὸν Θ' ἐπέ-
σθαις ὅτε αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Μο-
νομάχος καὶ ὁ Πατριάρχης Μηχαὴλ, ἰνα-
καλοῦντες κῆτον ἀδελφικῶς ἀπὸ τῆς αἰρέ-
σεως εἰς τὴν πατρῴαν εὐσεβείαν. Ἀλλ' ὁ Πά-
πας, διώξας τοὺς πρέσβεις, ἀπιστέλλει αὐ-
τοῖς ἰδίους αὐτοῦ τοποτηρητὰς, κειμένον τὴν
Ὁρθοδόξον Ἐκκλησίαν νὰ παραδελθῇ τῇ Πα-
πικῇ ἰδίᾳ τὰ ἀνίτα θεσπίσματα. Ἀπο-
βιλλοῦνται λοιπὸν ἐκ τοῦ Βυζαντίου οἱ ψευ-
δαπίστολοι οὗτοι, καὶ τέλος ἐνηρώσθη καὶ
πικρῶς ἐξεφωνήθη ὑπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς
Ὁρθοδόξου ἡ ἀπεκήρυξις τῆς Παπικῆς Ἐκ-
κλησίας τῷ 1054. Οὕτω κατέπεσε πτώμα
βρυζέων ὁ στήναι τὸν θάνατον αὐτῶν βου-
ληθεὶς ὑπερῶν τοῦ νεκροῦ τῆς Ἐκκλησίας
υπερβολικῆς, καὶ τολλήτης, ὡς ἄλλος Ῥω-
σσοῦρος, ἵνα γένηται ὁμοῖος τῷ ἡλίτῳ. Κα-
τηγόρουσιν οἱ Παπισταὶ τὸν ἀλλότριον φόντον
καὶ τοὺς ἐρεῖς πατριάρχας καὶ μὴ ὅσα τὸν
Κηρουλάριον, ὡς δῆθεν ἐνεργήσαντες τὸ στί-
σιον τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἀλλ' αἱρεῖς τοῦ
στίσιματος ὑπόκειται αὐτοῖς ὁ στίσις, ὁ ποῦ-
τος ἀποστρεφθεὶς καὶ ἀποκηρυχθεὶς ἐκ τοῦ ἑ-
νὸς σώματος τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν. Τίνας
ἐδόσαν εἰς τὸν Πάπαν τιμὰς ἀντικανονικάς
καὶ κοσμικὴν ἐξουσίαν καὶ ἐλπίδας μωχῆς
καὶ γέλοιος μοναρχοτορίας θρησκ. τιμῆς καὶ
πολιτικῆς; Τίνας ἐκαινοτόμησαν κῶταρέως
εἰς τὸ βυζαντινὸν, εἰς τὸ σύμβολον τῆς πί-
στεως, εἰς ἄλλα διέφορα ὁρίσματα καὶ ἐθι-
μα τῆς καθολικῆς, τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας;
Ὅχι βέβαια οἱ ἐκπαινεθέντες εἰς τὴν ὀρ-
θοδόξον πίστιν, οἱ ἀποδοκιμαζόμενοι καὶ ἀπο-

Μετὰ Χριστόν.

κρούσαντες τὰς καινοτομίας ταύτας, ἀλλὰ οἱ
καινοτομήσαντες Παπισταὶ διὰ σκοποῦς, τὸ
εἶναι χειρόν, ὕλικους, ἀλαζονικούς, ἀνέρου-
ς. Αὐτοὶ ἄρα εἶναι οἱ ἀληθεῖς σχισματικοὶ καὶ
ἀπομερισμένοι, οἱ δὲ περὶ τὸν οἰκουμενικόν
τοῦ Βυζαντίου θρόνον εἰσι προδολόγιστα γνή-
σια ὀρθόδοξα τέκνα τῆς καθολικῆς τοῦ Χρι-
στοῦ ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου τούτου ἀποθανόντα
τὸν Κωνσταντῖνον τὸν μονομάχον διαδέχε-
ται Μηχαὴλ ὁ Στρατιωτικὸς τὸ ἐπώνυ-
μον τῷ 1056. Τούτου δὲ μετ' ὀλίγον ἀποβλη-
θέντος, ὡς ἀναξίου καὶ μισητοῦ, ἀναγορεύε-
ται αὐτοκράτωρ Ἰσαάκιος ὁ Κομνηνός, ὃς τις
κατ' ἀρχὰς μὲν ἐτίμα τὸν Κηρουλάριον, ἐπει-
τα παροξυνθεὶς κατ' αὐτοῦ καὶ ὑποπτευόμενος
ἐξώρισεν αὐτόν. Τινες τῶν Παπιστῶν προ-
βάλλουσι τὸν Κηρουλάριον τοῦτον ὡς ἐρα-
στὴν πολιτικῆς ἐξουσίας κατὰ τὸ παράδειγ-
μα τοῦ Ῥώμης ἐπισκόπου, ἀγνοοῦντες ἢ λη-
σμονοῦντες, ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλη-
σία δεν εἶχεν οὐδέποτε ἀνταρτικὸν καὶ φι-
λοπολέμους τοὺς ἐαυτῆς πατριάρχας, τιμῶ-
σα πάντοτε τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, καὶ μό-
νον φιλᾶντοσα πιστῶς καὶ διὰ παντός τὰ
ἐαυτῆς πνευματικὰ δικαιώματα κατὰ
τῶν ἀπαράδεκτων ἐπεμβάσεων τῆς πολιτικῆς
ἐξουσίας.

[Κατόπιν]

Αὐτομείον, Αὐθοξομείον, Γλυπτεῖον ἐν Πάρῳ.

Οὐδεὶς τῶν φιλιστόρων, ὁμογενῶν ἢ ξένων, ἀγνοεῖ
τὰ Πάρια μάρμαρα, φημιζόμενα κατὰ τοὺς παλαιὸς χρό-
νους διὰ τὸ λευκώτατον χρῶμα, τὴν στερεότητα καὶ τὴν
διφράνειαν. Εἰς αὐτῶν οἱ παλαιοὶ ἐκαμνον ἀγάλματα,
προτομας, ἀνάγλυφα καὶ ἄλλα διάφορα ἔργα τῆς
γλυπτικῆς ἢ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ ἄλλης χρήσεως, ἐκ
τῶν ὁποίων τινὰ διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν. Ἐκ τῶν μαρ-
μάρων αὐτῶν ἐκαλλωπίσθη προ, τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ σῴζο-
μενη εὐρυχωροτάτη ἐκκλησία, ἡ λεγομένη Ἐκκλησία τῆς
Παροικίας, ἐν Παροικίᾳ, πρωτευούσῃ τῆς νήσου Πάρου,
κείρων Βυζαντινὸν ἀξιοθέατον. Ἡ θέσις τοῦ παλαιοῦ με-
γάλου Διομαεῖου εἶναι πλησίον τῆς Παροικίας, ἀπέχου-
σα ὡς 1/4 τῆς ὥρας ἤτοι 15-20 λεπτὰ ἀπὸ τὴν θά-
λασσαν.

Ὁ κύριος Κλεάνθης, τὴν πατρίδα Θεσσαλός, Ὀλύμ-
πιος, κάτοικος δὲ καὶ κτηματίας Ἀθηνῶν, γνωστὸς ἀρ-
χιτέκτων ἐκ τῶν ἀξιολογωτέρων τοῦ ἔθνους συμφωνήσας
πρότιμον ἐτὼν μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐπε-
χείρησε ἡ ἀνέξειν τὸ Διομαεῖον τοῦτο, οὐ μόνον διὰ τὸ
ἰδιὸν ἄλγος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ γενικὸν τῆς ἐθνικῆς βιομη-
χανίας, οὐδὲ διὰ μίαν τὴν ληστομίαν καὶ ληθοξέειαν,